

Necazurile profetului

Pentru studiul din această săptămână, citește: Iov 3; Ieremia 18:1-10,18-23; 20; 23:14,15; Faptele apostolilor 2:37.

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „*M-ai înduplecat, Doamne, și m-am*

_____.” (Ieremia 20:7)

Studiul 5

Oricine Îl urmează pe Domnul, indiferent că-L urmează de puțin timp sau de mult timp, va învăța un lucru, și anume că, dacă ai credință în Isus și cauți să faci voia Lui, nu ai garanția că vei trece ușor prin viață. Apostolul recunoaște această realitate: „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizonieri” (2 Timotei 3:12). Ieremia a învățat în mod sigur acest adevăr din experiență personală.

Pe de altă parte însă, credința poate face ceva pentru noi în timpuri de încercare – ea ne oferă o viziune mai amplă pentru a ne păstra echilibrul când trecem prin greutăți. Altfel spus, când suferim pe nedrept (și fără îndoială că de multe ori suferim pe nedrept) și vin încercări, nu avem de ce să ne simțim singuri și fără sens în viață, cum se simt cei care nu-L cunosc pe Domnul. Noi putem cunoaște întrucâtva imaginea de ansamblu și speranța ultimă pe care ne-o oferă Dumnezeu, oricât de urât ni s-ar părea prezentul, iar din această cunoaștere și din speranța pe care o avem putem obține putere. Ieremia știa câte ceva despre imaginea de ansamblu, deși uneori părea că uită și se concentrează asupra problemelor lui.

Sabatul acesta este **Ziua administrării creștine a vieții**.
Colectă pentru proiecte speciale ale Conferințelor.

Ne este greu să înțelegem evenimentele petrecute în vremea lui Ieremia în Regatul lui Iuda, fiindcă au trecut de atunci peste două mii cinci sute de ani și societatea și obiceiurile sunt foarte diferite. Când citesc Biblia, și în special avertizările date de Dumnezeu poporului și amenințările Sale, mulți tind să creadă că El este înfățișat aici ca fiind dur, aspru și răzbunător. Însă aceasta este o falsă înțelegere a lucrurilor, bazată doar pe citirea superficială a textelor. În realitate, Vechiul Testament ne descoperă același lucru ca Noul Testament: că Dumnezeu iubește omenirea și vrea să o salveze, dar nu ne forțează alegerile. Dacă vrem să facem răul, ignorând cerințele Sale, suntem liberi să facem cum vrem. Dar să ne amintim ce consecințe ne așteaptă și, în același timp, să nu uităm că am fost avertizați dinainte cu privire la ele.

1. Care erau semnele decadenței preoților și prorocilor din timpul lui Ieremia? Ieremia 5:26–31; 23:11,14,15.

Suita de rele prezentate aici constituie doar o mică mostră din tot ce făcea poporul lui Dumnezeu. Preoții și profeții erau „fără Dumnezeu” (în traducerea Bibliei folosită de autorul studiului, n. red.), o ironie incredibilă, dacă ne gândim că preoții erau reprezentanții lui Dumnezeu, iar profeții, purtătorii Lui de cuvânt. Iar acesta este doar începutul problemelor cu care se confrunta Ieremia.

Relele prezentate aici sunt de multe tipuri. Mai întâi apostazia conducătorilor; aceștia, la rândul lor, îi duceau pe alții la rău, „așa că niciunul nu se mai întoarce de la răutatea lui” (Ieremia 23:14). Domnul le atrăgea atenția asupra pedepsei iminente, iar profeții le spuneau oamenilor că ea nu avea să vină. În plus, fiind atât de înstrăinați de Dumnezeu, uitaseră de îndemnul de a-i apăra pe orfani și de a le face dreptate celor lipsiți (Ieremia 5:28). Poporul se îndepărtase de Dumnezeu în toate privințele. De atâtea ori în Biblie, cel puțin în cărțile profetice ale Vechiului Testament, sunt consemnate chemările adresate de Dumnezeu poporului Său îndărătnic. În ciuda tuturor relelor pe care le făcuseră oamenii aceștia, El era dispus să-i ierte, să-i vindece și să-i reabiliteze. Dar, dacă ei refuzau, ce mai putea face pentru ei?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să identifice marea luptă în suferința și durerea prin care trec pe acest pământ.

La nivelul sentimentelor: Să simtă acel „foc în oase” care l-a motivat pe Ieremia să meargă înainte pe calea Domnului, chiar când a fost persecutat.

La nivel practic: Să ia decizia de a reacționa pozitiv când întâmpină opoziție, ținând cont de imaginea de ansamblu a planului lui Dumnezeu.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Marea luptă

- A. Cum putem explica problemele și suferințele noastre în contextul mării lupte?
- B. Ce rol și ce loc avem noi, oamenii, în cadrul mării lupte dintre bine și rău?

II. Sentimente: Un foc mistuitor

- A. Persecuția poate lua forme variate. Când ai fost persecutat din cauza Evangheliei?
- B. În ce situații din viața ta ți-ar fi fost cu mult mai ușor dacă nu vorbeai despre credința ta?

III. Practic: Imaginea de ansamblu

- A. Ce anume te ajută să mergi înainte când ești presat de probleme și când suferința îți bate la ușă?
- B. Care este imaginea de ansamblu de care ar trebui să ții cont?

Rezumat: Ieremia s-a confruntat cu opoziție și persecuție din partea conducătorilor religioși ai națiunii. Suferința era atât de puternică, încât s-a descurajat de multe ori și a ajuns chiar să blesteme ziua în care s-a născut. Cu toate acestea, mesajul profetic a continuat „să ardă” în oasele sale, iar singura cale de a scăpa de acest „foc” era să continue să vestească soliile Domnului. Ieremia a simțit cu intensitate marea luptă și la fel o simțim și noi.

Menirea profeților a fost dintotdeauna aceea de a transmite mesajul lui Dumnezeu și nu de a ține socoteală câți îl acceptă și câți îl resping. În general, numărul celor care îl acceptă este mic. De exemplu, nu știm câți oameni erau pe vremea lui Noe, dar putem afirma că majoritatea nu a fost receptivă la apelul lui, dacă ne gândim cât de puțini au intrat în arcă. În toată istoria sacră, acesta pare să fie modelul.

2. Citește Ieremia 20:1-6. Cum a fost primită profeția în acest caz?

Studiul 5

Ca să înțelegem mai bine ce s-a întâmplat aici, trebuie să citim ce anume a prorocit Ieremia, de a ajuns să aibă probleme cu un înalt oficial. În capitolul 19, este o parte din profeția lui: Dumnezeu va aduce „peste locul acesta o nenorocire” (Ieremia 19:3), îi va face pe oameni să cadă uciși de sabie, va da trupurile lor moarte ca hrană păsărilor și animalelor (Ieremia 19:7) și îi va face să își mănânce carnea unii altora (Ieremia 19:9).

Desigur că nimănu nu i-ar fi convenit să fie ținta unei astfel de profeții, însă Pașhur, în calitatea sa de conducător, a fost foarte ofensat. Reacția lui inițială, general umană de altfel, a fost să respingă mesajul; în definitiv, cine ar vrea să creadă ceva atât de oribil? Însă el nu s-a oprit aici, ci, folosindu-se de poziția sa, a făcut greșeala de a-l pedepsi pe mesager. A cerut ca Ieremia să fie bătut conform legii (Deuteronomul 25:1-3), l-a pus în butuci, iar a doua zi l-a eliberat. Experiența aceasta dureroasă și umilitoare nu l-a oprit totuși pe profet să vestească mai departe hotărârea Domnului nu numai în ce-i privea pe locuitorii lui Iuda, ci și în privința lui Pașhur și a familiei sale. În scurt timp, soarta lui Pașhur și a familiei lui avea să fie o lecție pentru toți cei care urmau să-i vadă în lanțurile robiei. Totodată aici este prima oară în cartea lui Ieremia când Babilonul este amintit ca loc al exilului. (Capitolele și chiar secțiunile capitolelor nu sunt așezate în ordine cronologică.)

Imaginează-ți că cineva ar face această profeție în dreptul tău. Care ar fi prima ta reacție? Cum ar trebui să reacționezi? (Vezi Faptele 2:37.)

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Ieremia 20:7-9.

Ideea de bază: Odată ce am fost chemați de Dumnezeu, cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut este să ascultăm. Putem să ne opunem chemării, putem să găsim un pretext pentru a o respinge, dar, în ultimă instanță, un singur răspuns conduce la fericirea adevărată: ascultarea.

Marea luptă se duce în viața urmașilor lui Dumnezeu, iar Ieremia a suferit extrem de mult din cauza nelegiuirii celor din poporul său. Autoritățile religioase l-au persecutat și a fost uneori atât de descurajat, încât, la fel ca Iov, a ajuns să blesteme ziua în care s-a născut. Pe de altă parte, tăcerea era mai greu de suportat decât suferința și nu a putut să stingă focul care îi ardea în suflet. Trebuia să continue să transmită avertizările divine. Studiul din această săptămână pune accentul pe puterea de convingere a Cuvântului lui Dumnezeu și pe faptul că nu trebuie să rămânem indiferenți la chemarea divină, indiferent de forma pe care o ia în viața noastră.

Discuție introductivă: Există în istoria lumii momente decisive, a căror importanță este recunoscută în general abia când sunt privite retrospectiv. Ziua de 18 aprilie 1521 a fost un astfel de moment istoric. După ce a fost excomunicat, călugărul Martin Luther a fost invitat de împăratul Carol al V-lea în fața Dietei de la Worms pentru a-și retracta învățăturile, dacă dorea să nu fie declarat proscris (un om în afara legii, pe care oricine îl putea ucide).

Chiar și după a doua audiere, Luther nu a găsit vreun motiv convingător de a-și retrage tezele pe care le bătuse în cuie pe ușa bisericii din Wittenberg cu numai patru ani înainte sau concepțiile pe care le exprimase în numeroasele scrieri așezate teanc pe o masă în fața lui. Cuvintele lui celebre: „Aici stau, nu pot face altfel” exprimă în mare parte ideea pe care a transmis-o în cuvântarea ținută la Worms: „Dacă nu mă vor convinge cu mărturia Sfințelor Scripturi sau cu argumente evidente – pentru că nu-mi pot supune credința nici papei și nici conciliilor, întrucât este clar că au comis erori și s-au contrazis de multe ori – mă consider convins de mărturia Sfințelor Scripturi, care sunt temelia mea; conștiința mea este prizonieră Cuvântului lui Dumnezeu.

Cuvintele aspre spuse de Ieremia lui Pașhur și națiunii nu veneau de la el; profetul nu le-a rostit la mânie, din cauză că fusese ținut în temniță o zi întreagă, ci erau cuvintele pe care Domnul i le încredinșase pentru popor.

Cuvintele consemnate mai departe însă izvorăsc direct din inima lui Ieremia și au fost consemnate sub inspirația Duhului Sfânt. Ele exprimă strigătul sincer al unui om neîmpăcat cu situația în care se găsește și care o deplânge.

3. Citește Ieremia 20:7-14. Ce spune profetul aici? De ce l se plânge el Domnului?

La prima vedere, cuvintele lui sună aproape a blasfemie. Nu putem să nu ne întrebăm: De ce spune el că Domnul l-a înduplecat când l-a avertizat de la început că avea să se confrunte cu o împotrivire aprigă? Totuși el se plânge.

4. Cum a exprimat Ieremia lupta care se dădea în interiorul său? Ieremia 20:9

I-ar fi plăcut să-și înceteze lucrarea, dar cuvântul lui Dumnezeu era ca un foc în inima sa și în oasele sale. Ce metaforă puternică pentru un om care-și cunoștea chemarea și care, în ciuda suferinței personale, a decis să și-o urmeze oricce ce s-ar fi întâmplat! (Găsim un gând similar în Amos 3:8 și în 1 Corinteni 9:16.)

În toate aceste cuvinte, vedem lupta pe care Ieremia trebuia să o ducă; vedem marea luptă care se dădea în afara și în interiorul său. În prima clipă, el se roagă Domnului să-i salveze pe cei păcătoși, pentru ca, în clipa următoare, să blesteme ziua în care s-a născut.

Cum este mai bine: să exprimăm înaintea lui Dumnezeu tot ce ne împovărează în legătură cu chemarea noastră sau să păstrăm pentru noi ceea ce simțim? De ce?

De aceea, nu pot și nu voi retracta, deoarece a acționa împotriva conștiinței nu este nici bine, nici sănătos. Dumnezeu să-mi ajute! Amin.” – Heiko A. Oberman, *Luther: Man Between God and the Devil* (New Haven and London: Yale University Press, 1989), p. 39

Acestea sunt cuvintele unui om convins de Cuvântul lui Dumnezeu, ale unui om care simte „focul” arzându-i în oase. Au existat în viața ta ocazii când ai avut o convingere de la Dumnezeu și nu ai putut decât să iei poziție de partea Cuvântului Său? Împărtășește-ți experiența!

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Lupta lui Ieremia în slujirea sa ca profet (Ieremia 20:2-11) a atins apogeul când și-a blestemat ziua în care s-a născut (Ieremia 20:12-16). Cuvintele sale ne trimit cu gândul la Iov și la tema mării lupte din prologul cărții lui Iov (capitolele 1-3). În cartea lui Ieremia, tema mării lupte poate fi identificată în relatarea persecuției pe care a suferit-o din partea conducerii religioase a țării (Ieremia 20:1-6) și în reprezentarea lui Dumnezeu ca olar, imagine care ilustrează un subiect teologic – profeția condiționată (Ieremia 18:1-23).

Comentariu biblic

Spre deosebire de alte cărți considerate sfinte, Biblia descrie uneori cu mare franchețe emoțiile umane, care nu sunt întotdeauna sfinte. Frământarea lui Ieremia cu privire la slujirea sa este o bună dovadă că Dumnezeu acceptă chiar și strigătele noastre de disperare.

I. Ieremia blestemă ziua în care s-a născut (Ieremia 20:7-18)

Frământarea lui Ieremia cu privire la slujirea sa ca profet este considerată un fel de „Ghetsimani” al lui, capitolul 20 din cartea sa constituind ultima din seria lui de „mărturisiri”. Deși fusese prevenit (Ieremia 1:8,19), el era deznădăjduit că devenise ținta glumelor poporului din cauză că singurul lui mesaj era „Silnicie și apăsare!” Când necesitatea de a vesti mesajul lui Dumnezeu devenea imperioasă (compară cu Deuteronomul 4:24 – Dumnezeu ca un foc mistuitor), Ieremia ajungea să se gândească disperat la moarte, blestemându-și ziua în care s-a născut (Ieremia 20:14-18). Reacția lui ne trimite cu gândul la Iov, un alt om credincios prins în evenimentele mării lupte, când Satana a încercat să-i nege loialitatea față de Dumnezeu (Iov 3:1-12).

Până și criticii cei mai cei mai îndârjiți ai Bibliei se văd nevoiți să admită o particularitate importantă a ei: faptul că ea nu ascunde slăbiciunile și lipsurile oamenilor. Cu excepția Fiului lui Dumnezeu, care este fără pată și fără păcat, personajele a căror viață este prezentată în ea mai mult sau mai puțin detaliat sunt înfățișate cu slăbiciunile și defectele lor. Dumnezeuul căruia Îi slujeau profeții este desăvârșit, dar profeții care Îi slujeau nu erau desăvârșiți. Și ei erau oameni păcătoși ca noi și aveau nevoie ca neprihănirea lui Hristos să fie așezată în contul lor prin credință (vezi Romani 3:22). De la Noe până la Petru, fără nicio excepție, toți au fost afectați de păcat și singura lor speranță era, cum spune Ellen G. White, să meargă la Domnul și să zică: „Eu nu am niciun merit și nicio bunătate pe baza căroră să-mi pretind mântuirea, dar prezint înaintea lui Dumnezeu sângele atotispășitor al Mielului fără pată al lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Aceasta este singura mea rugă. Numele lui Isus îmi oferă acces la Tatăl. Urechea Sa și inima Sa sunt deschise la rugămintea mea cea mai slabă și El Se îngrijește de cele mai adânci nevoi ale mele.” – *Credința și faptele*, p. 106

5. Citește Ieremia 20:14-18. Ce anume a generat aceste sentimente intense în sufletul lui Ieremia?

Cuvintele lui ne aduc aminte de cuvintele lui Iov, care a trecut printr-o situație mult mai gravă (vezi Iov 3). Profetul avea asigurarea că împlinea voința divină și că Domnul era cu el, însă, în momentul acela, durerea stârnită de situația în care ajunsese îl consuma. Deși la nivelul minții înțelegea adevărul, deocamdată sufletul îi era umbrit de întristare.

Mulți oameni trec printr-o experiență similară: la nivel intelectual, cunosc toate făgăduințele lui Dumnezeu, însă sunt atât de copleșiți de tristețe și de durere, încât împing făgăduințele acestea în plan secundar și aduc în prim-plan suferința lor imediată. Este o reacție explicabilă. Nu înseamnă că este corectă, dar este explicabilă. Încă o dată iese la iveală omenescul din Ieremia, lucru care ni se întâmplă tuturor.

Te-ai simțit vreodată cum s-a simțit Ieremia aici? Dacă da, cum ai depășit situația? Dacă nu, întreabă-te de ce ai rămas captivul acelor sentimente negative?

Există două argumente care ne lasă să înțelegem că Ieremia s-a împăcat în final cu „focul” divin închis în oasele sale: (1) aceasta este ultima dintre mărturisirile sale și (2) regele Zedechia îi trimite la el pe doi dintre conducătorii politici și religioși, apelând la Dumnezeu ca ultimă soluție în fața oștirilor babiloniene care veneau deja împotriva lor, fapt ce arată că mesajul profetului era încă o dată necesar.

De discutat: Cum a răspuns Dumnezeu atunci când profeții Lui au simțit că nu-și mai puteau continua lucrarea (de exemplu, Ilie pe muntele Horeb)? I-a certat sau i-a pedepsit pentru gândurile lor negative?

II. Pașhur (Ieremia 20:1-6; Neemia 7:41)

Pașhur era un conducător religios, un slujbaș de seamă din templu. El l-a lovit pe Ieremia, deranjat de profețiile pe care le făcuse, și l-a pus în butuci, un instrument de tortură care-i imobiliza pe întemnițați (Ieremia 29:26; 2 Cronici 16:10). În răspunsul Său, Dumnezeu a rostit o sentință în dreptul lui: avea să fie dus în robie în Babilon și avea să moară acolo – el și toți ai lui.

Totuși, la fel ca în cazul oamenilor din Anatot (Ieremia 11:18-23), aflăm din cartea lui Neemia că, după circa o sută cincizeci de ani, 1 247 de fii ai lui Pașhur se aflau în cetatea Ierusalim după exil. Dumnezeu a revocat pedeapsa și a păstrat o rămășiță, chiar și dintre descendenții lui Pașhur!

De discutat: Pașhur nu a vrut să asculte cuvintele lui Ieremia și a încercat să-l reducă la tăcere. Ce metode suntem tentați și noi să foloșim pentru a reduce la tăcere Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi?

III. Profeție condiționată (Ieremia 18:1-23)

Reprezentarea lui Dumnezeu ca olar ilustrează, pe de o parte, suveranitatea Lui și, pe de altă parte, implicarea Lui delicată și atentă în modelarea existenței popoarelor și a oamenilor, modelare ce reflectă relatarea din capitolul doi al cărții Geneza despre crearea primilor oameni. Remodelarea istoriei unui popor sau a vieții unui om nu ține de vreun capriciu al lui Dumnezeu, ci de deciziile luate de oameni în relația cu El: poporul sau omul respectiv are parte de pedeapsă dacă persistă în păcat sau, dimpotrivă, de refacere dacă se pocăiește.

Implicarea divină în istorie explică prezența fiilor lui Pașhur și a oamenilor din Anatot în Ierusalim după exil. Ea arată că motivul pen-

6. Citește Ieremia 18:1-10. Ce principiu al interpretării profetice găsim aici?

În ciuda tuturor păcatelor lor, Domnul era încă dispus să le dea israeliților o șansă de a se pocăi. Era o nouă ocazie în care El le oferea har celor care erau dispuși să-l primească. Ei mai aveau încă timp să se întoarcă, în pofida tuturor faptelor lor.

Identificăm în aceste versete condiționalitatea multor profeții: Dumnezeu spune că va face ceva (de regulă, că va trimite o pedeapsă), dar, dacă oamenii se căiesc, El nu mai face ce a spus. Acțiunea Lui este condiționată, în sensul că depinde de răspunsul oamenilor. Și de ce ar acționa altfel? Nu se poate ca El să-i cheme pe oameni să se întoarcă de la căile lor rele și totuși să-i pedepsească dacă ei s-au pocăit și s-au întors la El. Potrivit clarificărilor din acest pasaj, într-un asemenea caz, El nu-i va mai pedepsi.

7. Citește Ieremia 18:18-23. Ce strategie diabolică au pus la cale vrăjmașii lui Ieremia împotriva lui? Care a fost reacția lui Ieremia?

Cât de frustrat trebuie să se fi simțit Ieremia atunci când oamenii îl atacau, încercând să-l omoare prin cuvintele lor de dispreț și nesocotind soliile lui!

De ce cuvintele sunt „ucigătoare” uneori? Cum ne putem proteja de impactul devastator al unor asemenea cuvinte asupra noastră?

tru care unele profeții din Vechiul Testament nu s-au împlinit literal a fost necredințioșia poporului (de exemplu, viziunea din Ezechiel 40–48 despre templul care nu a fost construit niciodată). Adevărul acesta este un aspect important al temei mării lupte care stă la baza luptei lui Ieremia: Dumnezeu este îndurător și răbdător cu omenirea și nu este un jucător de șah care mută cum îi convine piesele umane pe o tablă de șah cosmică.

De discutat: Cum îți trăiești viața în acest context al mării lupte?

3. APLICAȚIA

Ieremia a fost nevoit să se împace cu înștiințarea despre pedeapsa pe care trebuia s-o vestească și cu opoziția permanentă și uneori violentă cu care era întâmpinat. Ceva asemănător se întâmplă și cu mesajul creștin, care rămâne până astăzi nepopular, iar împotrivirea față de el ia multe forme. Cu toții avem nevoie să înțelegem acest conflict în contextul mării lupte care devine tot mai intensă în timpul sfârșitului.

Întrebări

1. Gândește-te la o situație în care ai întâmpinat un refuz din cauza convingerilor personale ca adventist de ziua a șaptea. Cum te-ai simțit și ce ți-ai fi dorit în situația aceea? De ce?

2. Unii oameni simt că viața devine o povară prea greu de purtat. Ce anume crezi că îi determină să simtă astfel? Cum am putea să-i ajutăm să depășească o astfel de criză personală?

4. ACTIVITATE

Imaginația lui Dumnezeu ca olar ne aduce aminte de crearea primilor oameni și de grija Sa delicată față de nevoile noastre, dar și de suveranitatea Sa de a modela și remodela istoria lumii și viața noastră. Este bine să știm că suntem în mâinile iubitoare ale unui Olar care dorește să aibă o relație apropiată cu vasele omenești.

Activități

1. Învățați cu grupa imnul „Voia Ta, Doamne”.

2. Gândiți-vă la cineva care trece acum printr-o încercare. Fiecare membru al grupei să caute o făgăduință potrivită pentru situația respectivă. Rugați-vă împreună pentru acea persoană și stabiliți, ca grupă, un plan de a o ajuta.

Întrebări recapitulative

1. Care erau semnele decadenței preoților și prorocilor din timpul lui Ieremia? Este întotdeauna apostazia unui popor sau a unei biserici un efect al decadenței conducătorilor religioși?
2. Care a fost efectul rostirii soliilor de la Dumnezeu asupra profetului Ieremia? Cum crezi că ar reacționa oamenii din zilele noastre dacă ar fi confrunțați cu un mesaj ca acela al lui Ieremia? De ce?
3. Cum a exprimat Ieremia lupta care se dădea în interiorul său cu privire la vestirea Cuvântului lui Dumnezeu? De ce poate experimenta un om al lui Dumnezeu o asemenea luptă interioară?
4. De ce și-a blestemat Ieremia ziua nașterii? Ce putem face pentru a nu rămâne captivi ai sentimentelor negative?
5. Ce strategie diabolică au pus la cale vrăjmașii lui Ieremia împotriva lui și care a fost reacția sa? Cum ne putem proteja de impactul devastator al cuvintelor sau al acțiunilor oamenilor rău intenționați?
6. Ce anume urăște Dumnezeu?

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Leviticul 7–13

1. Când trebuia consumată carnea jertfei de laudă și de mulțumire?
2. De ce le-a interzis Domnul preoților să consume alcool înainte de a intra în cortul întâlnirii?
3. Ce lucruri rămâneau curate, indiferent de necurăția care le atingea?
4. Care erau obligațiile celui declarat leproș?

Cartea Viața lui Iisus, capitolul 44

5. Ce se întâmplă dacă i se îngăduie fățărniciei să locuiască în inimă?

VEȘTI MISIONARE

3 octombrie

1. O carieră foarte satisfăcătoare (1)

Harry și Alex* lucrau ca paznici în Malawi. Stăteau de vorbă deseori ca să scape de plictiseală. Într-o noapte, Alex i-a spus:

- Am o idee! Noi am putea să câștigăm niște bani în plus!
- Ce idee? Întrebă Harry curios.

- Am putea folosi armele într-o mică afacere, zise Alex. Bogații au mai mult decât le trebuie, iar noi avem prea puțin. Am putea lua câte ceva de la ei ca să echilibrăm balanța!

Harry a ezitat la început, dar, în final, a acceptat. Au spart locuința unei familii bogate și au furat bani și tot ce puteau duce. După câteva zile, au mai jefuit și alte locuințe. Însă, într-o noapte, au fost prinși. În timp ce se afla în închisoare, Harry și-a dat seama de gravitatea faptelor lui. Amândoi fuseseră condamnați la opt ani de muncă silnică într-o închisoare de maximă securitate, dar au fost trimiși în centre de detenție diferite.

Oricum, Harry era hotărât să evadeze. Avea imprimată pe cămașă perioada detenției. Într-o zi, a mituit un alt deținut să facă schimb de cămașă cu el pentru că avea o perioadă de detenție mai mică.

Datorită cămășii noi, a primit de lucru în grădina închisorii unde nu era atât de bine păzit. A observat că, în fiecare după-amiază, gardianul înarmat moțăia. Într-o zi, în timp ce gardianul căsca, Harry și-a aruncat sapa și a luat-o la fugă. Odată cu el au luat-o la fugă și ceilalți deținuți.

Gardienii au reușit să-i prindă pe toți, cu excepția lui Harry, care se ascunsese printre niște stânci. La lăsarea întunericii, au abandonat căutările și s-au întors în închisoare. Harry a ieșit din ascunzătoare și a scăpat neprins.

Apoi și-a găsit un loc de muncă și, timp de optsprezece luni, și-a văzut de treabă și nu a mai intrat în conflict cu legea. Dar, într-o zi, când a ajuns în stația de autobuz, a fost prins de poliție și dus înapoi la închisoare. Acum, perioada de detenție se prelungise la zece ani.

Spre uimirea lui, în celula în care a fost repartizat l-a găsit pe Alex, fostul lui prieten de hoții.

– Hei, am o idee! i-a zis Alex după o vreme.

– Ce idee mai ai? îl întreabă Harry, amintindu-și de zilele de odinioară.

Fiindcă zidurile închisorii erau din chirpici și erau acoperite cu un strat gros de ciment, cei doi s-au gândit să sape un mic culoar și să evadeze. În trei zile, culoarul era gata. Au așteptat până când s-a făcut întuneric și apoi s-au strecurat afară.

Era liniște deplină, dar, în timp ce se cățarau pe zidul exterior, au fost observați de un gardian care a dat imediat alarma. Gardienii au pornit în urmărirea lor, dar ei erau deja departe.

Ajunși la șosea, au oprit o mașină, l-au scos pe șofer în drum și i-au luat mașina. S-au dus în oraș și au vândut mașina piesă cu piesă. O persoană a devenit suspicioasă și i-a denunțat la poliție. Alex a scăpat, dar Harry a fost prins. De data aceasta, a fost trimis într-un centru de detenție mic, în care putea fi urmărit îndeaproape.

(Va continua.)

*Alex este un pseudonim.

10 octombrie

2. O carieră foarte satisfăcătoare (2)

Câțiva creștini veneau săptămânal în vizită la închisoarea în care se afla Harry, ca să-i învețe pe deținuți despre Dumnezeu. Unul dintre ei l-a invitat pe Harry să li se alăture. El a acceptat, dar, în timpul întâlnirilor, mintea lui era ocupată tot timpul cu găsirea unei metode de evadare. Cineva i-a dat cartea *Tragedia veacurilor*. A citit-o, dar avea convingerea că, la câte delictе săvârșise, nu prezenta interes pentru Dumnezeu.

De multe ori, noaptea, unii deținuți cântau și se rugau împreună din celulele lor. Odată, cuvintele unui imn al lor i-au atins inima. „Am ră-tăcit departe de Dumnezeu, dar acum mă întorc acasă”, cântau ei. L-au năpădit lacrimile și a început să suspine. La fel s-a întâmplat și după

alte câteva zile. Atunci și-a dat seama că Dumnezeu îl chema acasă, iar el nu putea spune „nu”.

Harry a ezitat să se alăture unei anumite grupări religioase, pentru că nu știa care dintre ele susțineau adevărul biblic. A început să le studieze. A învățat și limba arabă ca să poată citi Coranul. Totuși nicio religie nu îl satisfăcea.

Apoi și-a adus aminte de cartea pe care o primise și a început să o recitească. De data aceasta, și-a dat seama că în ea se găsea adevărul.

S-a alăturat apoi grupei de studiu biblic condus de adventiști. S-a înscris la clasa de botez și a început să se pregătească. Însă, din nefericire, nu i s-a permis să iasă din închisoare ca să se boteze, din cauza evadărilor anterioare.

După o lună, a fost transferat la prima închisoare din care evadase. Gardienii l-au recunoscut imediat. Unii dintre ei auziseră că se schimbase și îl urmăreau să vadă dacă era adevărat. Chiar i-au mituit pe niște deținuți ca să-l spioneze!

Harry a fost foarte bucuros când a aflat că adventiștii susțineau serviciile divine și în acea închisoare. Li s-a alăturat și a continuat să studieze seminarul „Vocea profeției”, pe care îl începuse cu câteva luni mai înainte. În final, i s-a permis să se boteze.

Le-a scris rudelor lui și le-a anunțat că își predase viața lui Dumnezeu. Acestea l-au vizitat și s-au mirat cât de mult se schimbase. Harry le-a propus să se roage împreună, iar gardienii și-au plecat și ei capul în semn de respect. Ba chiar i-au dat voie să rămână singur cu mama lui, știind că nu mai avea intenția să evadeze!

Harry s-a dedicat lucrării în închisori din interior. Organiza întâlniri, înscrisa deținuți la cursurile „Vocea profeției” și le oferea cărți de Ellen G. White. Până la eliberarea din închisoare, grupul de adventiști de acolo a crescut până la aproape o sută de persoane.

Când a ajuns acasă, a început să lucreze ca evanghelist cu literatura. Îi place mult să le vorbească altora despre credința lui și să-i conducă la Dumnezeu.

„Conducerea sufletelor la Isus este o carieră nouă și satisfăcătoare pentru mine, cu mult mai bună decât cea care m-a adus la închisoare!” mărturisește el.

Harry Mitengo trăiește în Liwonde, Malawi.

3. Răspunsul surprinzător

Câțiva adventiști din Malawi au luat decizia să organizeze o evanghelizare. În prima seară, au fost dezamăgiți pentru că au venit puțini oameni. Deși s-au rugat, nu au avut decât cel mult treizeci de participanți. Unii au sugerat ca întâlnirile să fie anulate, dar vorbitorul nu a fost de acord.

– Dacă ne vom ruga serios, a spus el, Dumnezeu va face o minune.

În seara următoare, au venit aceleași treizeci de persoane. Au cântat și s-au rugat împreună și apoi s-a ridicat vorbitorul. Deodată, în timpul prezentării, cuvintele lui au fost acoperite de băți din palme și de strigătele unei mulțimi de afară.

Zgomotul creștea pe măsură ce mulțimea se apropia, având în frunte un nyau – un închinător la spirite, îmbrăcat în fuste foșnitoare din ierburi și zdrențe și purtând pe cap o mască bogat împodobită. Probabil că mergeau cu toții spre cimitir.

Când alaiul a ajuns în dreptul lor, vraciul s-a oprit din dansul lui și s-a uitat la vorbitor. Mulțimea s-a oprit și ea. Nyau a rămas nemișcat, rezemat de un perete și dădea impresia că vrea să-l asculte pe evanghelist. Oamenii au făcut liniște, iar vorbitorul și-a reluat prezentarea.

Nyau a ascultat atent până la sfârșit. Cineva a estimat că, odată cu el, au ascultat predica alte două sute de persoane! Vorbitorul și-a continuat cu emoție prezentarea despre visul lui Nebucadnețar din Daniel, capitolul 2. După rugăciunea de închidere, nyau și alaiul său și-au continuat drumul spre cimitir.

În seara următoare, întâlnirea a început cu aceleași treizeci de persoane, dar, pe parcurs, s-au alăturat tot mai mulți oameni. A venit chiar și nyau, cu masca și fustele lui foșnitoare! De data aceea, nu a mai rămas afară, ci a intrat și a luat loc. Și cei care îl urmau au luat loc. Vorbitorul nu și-a dat seama dacă era același nyau din seara precedentă, dar i-a recunoscut pe mulți dintre cei care erau cu el. Au mai venit și alți vizitatori, curioși să afle ce anume îl determinase pe nyau să participe. În ocazia aceea, au venit aproape optzeci de persoane!

Numărul participanților a continuat să crească. După câteva seri, vorbitorul i-a invitat să-L primească pe Isus ca Mântuitor și nouăzeci și cinci de persoane au răspuns „da” și au solicitat studii biblice.

În seara următoare, au venit aproape două sute de oameni, inclusiv alți doi nyau, îmbrăcați în haine zdrențuite și purtând ramuri de copac ca să-și acopere fața. Cu ocazia aceea, alte cincizeci de persoane au răspuns la apelul de a-L primi pe Isus. Evanghelizarea s-a încheiat cu o clasă de botez. La final, s-au botezat o sută patruzeci și cinci de persoane. Printre ele s-a aflat și acel nyau care a întrerupt întâlnirea în prima seară. El a continuat să-I fie credincios lui Isus.

Astăzi, adventiștii care s-au rugat și au lucrat în acea zonă se închină într-o biserică mai mare, fiindcă biserica de dinainte devenise neîncăpătoare pentru noii membri și pentru vizitatorii interesați de mesajul care i-a atras pe închinătorii Diavolului la închinarea înaintea lui Dumnezeu.

Willan Mkandawire, cel care relatează experiența, este lucrător laic în Lilongwe, Malawi.

24 octombrie

4. Nimic altceva decât credință (1)

John a avut de mic convingerea că Dumnezeu îl cheamă să fie pastor. A încercat să ignore chemarea sau să o evite, dar nu a reușit.

În Zimbabwe, studenților le este aproape imposibil să-și găsească un loc de muncă. De aceea, când s-a înscris la Universitatea Solusi, John a fost nevoit să se bazeze pe mama lui pentru achitarea taxelor.

Fiindcă îndrăgește lucrarea de evanghelizare, John a susținut mai multe programe de evanghelizare în vacanțe. Astfel, într-o vacanță, a susținut evanghelizări scurte în mai multe biserici și, spre marea lui bucurie, o sută de persoane s-au predat lui Hristos!

Când s-a întors acasă, se aștepta ca taxele să fie plătite deja, dar nu erau. Mama i-a explicat că nu reușea să mai facă vânzare.

– Cred că trebuie să amâni un semestru, i-a spus ea necăjită.

- Stai liniștită! a încurajat-o John. Dumnezeu m-a chemat la slujirea pastorală și tot El mă va ajuta să plătesc taxele!

John și-a făcut bagajul, și-a luat la revedere de la mama lui și s-a urcat în autobuzul care ducea la Solusi, deși știa că, odată ajuns acolo, nu avea cu ce să-și cumpere bilet de întoarcere. Nu avea cu el decât credința!

Ajuns la universitate, a rămas peste noapte în camera unui prieten, fiindcă perioada de înscriere se încheiase deja. A doua zi, l-a căutat pe pedagogul căminului de băieți ca să-i ceară o cameră. La început, pedagogul nu a fost dispus să-i dea pentru că nu plătise taxa, dar, fiindcă îl cunoștea, a acceptat.

- Uite cheia, i-a spus el. Dar, dacă nu-mi aduci până mâine la ora 5 după-amiază dovada că ai plătit taxa, va trebui să pleci!

John i-a mulțumit și și-a așezat lucrurile în cameră. Înainte să despacheteze, a îngenuncheat și s-a rugat: „Doamne, Îți mulțumesc pentru timpul pe care-l pot petrece în această cameră. Dacă nu Te vei îngriji de taxă, mâine va trebui să plec. Deci depinde de Tine! Îți mulțumesc, Doamne! Amin.”

John aflase că sora Jeremy, o evanghelistă, susținea întâlniri de evanghelizare în campus. S-a gândit să-i facă o vizită.

- Ai plătit taxa? l-a întrebat ea.

- Nu, a răspuns el cu franchețe. Mama nu are bani. Am venit la dumneavoastră ca să ne rugăm împreună.

- Hai să-I cerem bani lui Dumnezeu! l-a îndemnat ea. Să-I mulțumim că-ți dă banii de care ai nevoie.

Au îngenuncheat amândoi și sora Jeremy l-a mulțumit Domnului pentru banii pe care nu-i primise încă.

Banii nu au venit în ziua aceea. În timp ce se plimba prin campus, câțiva prieteni l-au întrebat ce face. John nu le-a povestit ce problemă avea, dar le-a spus zâmbind:

- Sunt foarte bine. Dumnezeu Se ocupă de toate!

O fată din campus cunoștea situația lui și i-a sugerat să renunțe. El i-a răspuns cu încredere:

- Nu încerca să mă descurajezi. Dumnezeu îmi va purta de grijă.

Însă ziua a trecut și nimic nu s-a întâmplat. John și-a așezat din nou cazul în mâinile Domnului și s-a dus la culcare.

(Va continua.)

5. Nimic altceva decât credință (2)

A doua zi de dimineață, John a participat la devoționalul organizat în campus. Sora Jeremy îl conducea și a întrebat dacă dorea cineva să se roage pentru toți studenții. S-a oferit John. S-a rugat cu voce tare pentru studenții care aveau diferite nevoi, iar în gând s-a rugat și pentru el.

După câteva ore, s-a întâlnit cu un prieten.

– Ce mai faci? I-a întrebat acesta. Ești bine?

– Da, a răspuns John. Sunt bine. Dumnezeu are grijă.

– Ce mai face mama ta?

– E bine și ea, a răspuns el, apoi, fără să-și dea seama, a adăugat: E îngrijorată că nu-mi pot plăti taxa.

– De cât ai nevoie?

John avea nevoie de 50 000 de dolari zimbabwieni ca să se înscrie. Prietenul lui a scos imediat din buzunar câteva bancnote și i le-a întins. Erau bancnote botswaneze care valorau în total 23 000 de dolari zimbabwieni. John i-a mulțumit fericit și i-a acceptat. „Bine, Doamne”, și-a spus el în gând, „cum să schimb acum aceste bancnote în așa fel încât să am suficienți bani pentru taxa de înscriere?”

În numai câteva minute, a reușit să schimbe bancnotele, obținând jumătate din suma necesară. S-a grăbit apoi să-i dea mamei lui un telefon ca să o anunțe că Dumnezeu făcuse deja o jumătate de minune.

– Mamă, i-a spus el apoi, poți, te rog, să o trimiți la bancă pe Mercy [sora lui John] ca să depună 25 000 de dolari [zimbabwieni]?

– John, știi că nu am atâția bani!

– Trimite-o pe Mercy în oraș, i-a spus el, pentru că Dumnezeu ne va da banii ăștia.

Mama lui era încurcată, dar nu i s-a opus. Dacă el avea o credință atât de puternică, ea nu a îndrăznit să se îndoiască. A rugat-o pe Mercy să plece la oraș și să aștepte acolo ca Dumnezeu să-i dea banii pentru John.

În acest timp, John s-a dus în oraș să depună în contul Universității Solusi cei 25 000 de dolari primiți. Când a ajuns în oraș, a sunat-o iar pe mama lui.

– Și eu am încercat să dau de tine! i-a spus ea. Mercy s-a întâlnit cu un prieten de-al tău care îți promisese bani pentru alimente. Dar, fiindcă tu erai deja plecat, a rugat-o pe ea să-i depună în contul tău. Când a auzit de cât ai nevoie, și-a dat seama că era mai mult decât plănuise să dea, dar când a deschis portofelul, a văzut că avea în el mai mult de 25 000 de dolari. Atunci, i-a dat banii de care aveai nevoie. Spune-ne acum numărul contului ca să-i depunem!

Ochii lui John s-au umplut cu lacrimi când a auzit ce frumos i-a răspuns Dumnezeu la rugăciune. I-a dictat numărul contului și i-a mulțumit ei și surorii lui pentru că au contribuit la împlinirea miracolului.

S-a întors repede la școală și a ajuns cu numai câteva minute înainte de închiderea casieriei. Avea inima ușoară și parcă plutea când se gândea că Dumnezeu făcuse o nouă minune pentru un tânăr care nu avea nimic altceva decât credință!

La Universitatea Solusi studiază peste 1 000 de studenți. Mulți dintre ei au ajuns acolo la fel ca John, prin credință. Campusul se extinde și este nevoie de mai mult spațiu în cantină. Vă mulțumim pentru darurile pe care le veți aduce în Sabatul al Treisprezecelea pentru lucrarea de acolo!

*John Mavesere era student la Teologie la Universitatea Solusi din Zimbabwe când a fost scrisă această experiență.
El îi slujește acum Domnului în patria lui.*

7 noiembrie

6. O perspectivă mai amplă (1)

N-am avut niciodată în plan să devin creștin. L-am cunoscut pe Dumnezeu la un liceu de stat cu internat. De fapt, am cunoscut o fată cu care mi-am dorit să fiu prieten. Mi-am făcut curaj s-o invit în oraș și m-am dus la sala de lectură ca s-o conving să iasă cu mine. Știam că era creștină, dar lucrul acesta nu mă deranja. Am găsit-o citind o broșură. Am luat loc lângă ea și am întrebat-o despre ce citea. Ea mi-a oferit o broșură, iar eu m-am prefăcut că citeam, ca s-o impresionez. Am invitat-o să iasă în oraș cu mine, dar ea a refuzat politicos și mi-a spus că

puteam să păstrez broșura. În seara aceea, mi-am luat timp s-o citesc. Era un studiu despre iad din seminarul „Vocea profeției”. M-am tulburat mult și nu am dormit bine în noaptea aceea.

Mi se întâmpla des să încalc regulamentul școlii și să intru în bucluc. Într-o sâmbătă dimineață, a doua zi după ce o invitaseam pe această fată să iasă cu mine, m-am dus la administrație ca să văd dacă eram pe lista elevilor sancționați.

În timp ce citeam lista, a venit la mine un băiat și m-a invitat la un serviciu religios care avea loc atunci în amfiteatru. Nu-mi dau seama cum de-am acceptat invitația lui, pentru că nu mai intrasem într-o biserică de zece ani și nu eram interesat de religie. Am traversat campusul împreună și am intrat în amfiteatru. Nu știam că fata căreia îi propuseseam să iasă cu mine cu o zi înainte era adventistă.

Mai departe s-a întâmplat ceva foarte straniu. Aveam în buzunar doi dolari pe care intenționam să-i cheltuiesc pe băutură în seara aceea. Totuși, când a trecut coșul pentru daruri prin dreptul meu, m-am trezit că am dat și eu tot ce aveam. Mai târziu, mi-am dat seama că faptul acesta m-a ferit de băutură în weekedul acela.

Am aflat apoi că elevii care se strâneau acolo făceau mai mult decât să se roage și să cânte. Aveau un program pentru exploratori foarte bine pus la punct. M-am interesat de programul lor și am rămas și după-amiază ca să-i văd ce făceau. Sâmbăta următoare m-am înscris și eu în Clubul Exploratorilor. Toți au rămas foarte mirați.

Trebuie să știți că eu nu am acceptat invitația de a merge la biserică pentru că fata care-mi plăcea era adventistă, dar m-am bucurat când am văzut-o acolo. Ea s-a apropiat de mine și m-a ajutat să mă simt bine la biserică. Însă nu a acceptat să iasă cu mine.

Din prima zi în care am intrat în biserică, am decis să nu mai fumez și să nu mai beau. Îi mulțumesc Domnului că de atunci nu am mai consumat niciodată alcool și nu am mai fumat! Am încetat să mă mai văd cu vechii mei prieteni, iar ei mi-au făcut probleme din cauza interesului meu pentru religie. Au insistat să merg cu ei și au făcut tot ce le-a stat în putință ca să mă câștige înapoi. Dar eu am refuzat. Mi-am făcut noi prieteni la biserică și, după câteva luni, mi-am predat viața lui Hristos și am primit botezul. Aveam șaptesprezece ani la data aceea.

(Va continua.)

7. O perspectivă mai amplă (2)

După absolvirea liceului, am lucrat ca evanghelist cu literatură trei ani. Într-o zi, am făcut o vizită la un spital și am zărit o persoană care îmi părea cunoscută – era unul dintre foștii mei tovarăși de pahar, un prieten din copilărie, dar l-am recunoscut cu greu. Era bolnav de tuberculoză și de SIDA și era pe moarte. Am fost șocat să-l văd zăcând acolo inconștient. Era prea târziu să-i vorbesc despre Hristos. M-a urmărit o vreme gândul că, dacă m-aș fi împotrivit chemării lui Dumnezeu, aș fi putut ajunge la fel ca el. După câteva zile, vechiul meu prieten a murit. Experiența aceasta mi-a adâncit convingerea despre importanța de a răspunde chemării divine oricând și oriunde. Respingerea ei poate însemna moarte.

Planul meu era să lucrez toată viața ca evanghelist cu literatură. Până la urmă, foaia tipărită mă ajutase să-L cunosc pe Hristos! Însă Conferința locală m-a solicitat să păstoresc trei biserici. Nu aveam pregătire pastorală și nici nu-mi trecuse vreodată prin minte că aș putea face o astfel de lucrare. Mi-a fost greu să iau o decizie pentru că nu se potriveau deloc cu direcția în care credeam eu că mă conducea Dumnezeu. În final, am acceptat.

După câțiva ani de lucrare, Conferința m-a îndemnat să mă înscriu la Universitatea Solusi. M-am înscris, iar în vacanțe am susținut întâlniri de evanghelizare oriunde eram solicitat. S-a răspândit vestea că eram dispus să lucrez și am primit mai multe invitații. Am descoperit că îmi plăcea foarte mult acest tip de lucrare.

În timpul unei prezentări, vorbitorul ne-a provocat să ne lărgim perspectiva despre modul în care ne poate folosi Dumnezeu în lucrarea Sa.

– Nu vă puneți limite, spunea el, și nu-I puneți limite lui Dumnezeu.

Cuvintele acestea au fost provocatoare pentru mine. Cum îmi puteam lărgi mai mult perspectiva despre ceea ce aștepta Dumnezeu de la mine? El făcuse deja cu mult mai mult decât mă gândisem vreodată că ar fi posibil!

După câteva luni, am fost solicitat să susțin o campanie de evanghelizare în Africa de Sud. Când am verificat calendarul, mi-am dat seama că perioada stabilită cădea exact în sesiunea de examene. Nu le-am vorbit celor din Africa de Sud despre problema mea, pentru că

mă rugasem ca Dumnezeu să-mi extindă teritoriul, dar am postit și m-am rugat ca El să facă posibilă plecarea. Eram convins că va găsi o cale. Nici perioada de desfășurare a evanghelizării și nici sesiunea nu aveau cum să fie devansate. Dar Dumnezeu a lucrat pentru mine și am aflat că sesiunea a fost amânată cu o săptămână. Ce bucurie că puteam să slujesc în Africa de Sud și să susțin examenele fără probleme!

Evanghelizarea a fost o experiență binecuvântată. Nouăsprezece persoane și-au predat viața lui Dumnezeu. Cât de adevărat este că Dumnezeu mi-a extins teritoriul, mi-a lărgit perspectiva și a transformat un păcătos într-un instrument al puterii Sale!

Moses Muyunda și-a încheiat studiile de teologie și slujește acum ca pastor hirotonit în Zambia.

21 noiembrie

8. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (1)

Wesley Banda păstora câteva comunități de țară în Malawi. El locuia împreună cu familia lui într-o casă cu două camere. În zonă nu exista energie electrică, iar soția lui pregătea hrana la un foc făcut afară.

Într-o seară, după cină, doamna Banda s-a întors la focul din curte ca să pregătească pentru a doua zi de dimineață *sadza*, o mâncare tradițională din porumb. Soțul ei era în camera din față și citea. Copiii stăteau liniștiți în casă și așteptau timpul pentru altar. Doar micul Joshua, în vârstă de cinci ani, adormise pe covor, la picioarele tatălui său.

Când pastorul Banda a aprins lampa cu parafină, singura lor sursă de lumină, a observat că flacăra sfârâia. Combustibilul se consuma rapid. A luat parafină și a umplut din nou rezervorul. Nu știa că era amestecată cu puțină gazolină. În timp ce o turna în rezervor, vaporii de gazolină s-au aprins și lampa a explodat în mâinile lui.

Instinctiv, pastorul Banda a aruncat lampa în colțul celălalt al camerei, dar hainele i-au luat foc. Soția lui a auzit explozia și când a ridicat privirea, soțul ei ieșea din casă cu hainele în flăcări. A aruncat imediat pe hainele lui un vas cu apă în timp ce el se tăvălea pe pământ. În scurt timp, focul a fost stins.

Copiii au ieșit din casă țipând: „Foc! Foc!” Focul cuprinsese camera din față. În agitația momentului, nimeni n-a observat că micuțul Joshua lipsea. După câteva clipe, doamna Banda a întors privirea spre ușa ca-

sei și l-a văzut pe băiat ieșind târâș din casă cu hainele de pe el arzând. A scos un țipăt, l-a luat în brațe și l-a afundat într-un vas cu apă. Focul s-a stins cu un sfârâit, dar micuțul Joshua avea arsuri serioase.

Vecinii au ieșit din case alarmați. S-au grăbit să ajute la stingerea incendiului, dar casa și bunurile din ea au fost distruse în cea mai mare parte.

În sat nu exista nici clinică și nici spital. Un vecin s-a dus în grabă acasă la un fermier care avea mașină. A bătut cu putere la poartă și l-a implorat să dea ajutor. El s-a suit imediat în mașină ca să-i ducă pe cei din familia Banda la spital. Aproape de miezul nopții, au ajuns la urgențe. Trecuseră patru ore de la explozie.

Când au văzut arsurile suferite de pastor și de băiat, medicii au dat din cap îngrijorați. Amândoi aveau arsuri grave, dar Joshua era cel mai afectat – avea arsuri întinse pe picioare, pe abdomen și pe piept și acestea îi provocau mari dureri. În timp ce îl tratau, ei încercau să-i pregătească pe părinți pentru eventualitatea că băiatul nu avea să supraviețuiască.

– Facem tot ce putem pentru fiul dumneavoastră, a spus medicul, încercând să-i menajeze, dar are arsuri atât de grave, că ar fi mai bine pentru el să moară.

– Nu! i-a răspuns doamna Banda pe un ton ferm. Dumnezeu i-a salvat viața. Dumnezeu voastră faceți ce trebuie să faceți, dar Dumnezeu îmi va salva copilul.

(Va continua.)

28 noiembrie

9. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (2)

Tratarea rănilor a fost aproape la fel de dureroasă ca arsurile. Asistentele le desfăceau bandajele în fiecare zi, înmuindu-le cu apă sărată. Pe urmă curățau cu blândețe arsura, ca să îndepărteze pielea moartă, prevenind astfel infecția. Asistentele au învățat-o pe doamna Banda să spele rănilor și să aplice tratamentul. Ea a rămas cu soțul și cu fiul ei în spital ca să le pregătească mâncare și să ajute la îngrijirea lor.

După două luni de zile, pastorul Banda a simțit că nu mai putea să stea la spital. Mușchii îi erau slăbiți și se deplasa greu, dar era îngrijorat de membrii bisericii.

După plecarea lui, soția și băiatul au rămas internați încă patru luni. Doamna Banda îi vorbea duios copilului în timp ce-i curăța și-i trata rănilor. Prezența ei i-a făcut bine băiatului și i-a dat speranță.

Separarea aceasta de câteva luni a fost grea pentru familie. Nu s-au putut vedea în tot acest timp, dar s-au rugat unii pentru alții.

Au trecut șase luni și Joshua a fost transferat la un spital de recuperare, unde timp de trei luni a făcut fizioterapie. Nu putea să meargă singur, dar a învățat să se deplaseze cu un cadru. Doamna Banda a început să se adapteze la noua rutină de terapie zilnică. Îi ținea picioarele în apă caldă, apoi îi întindea mușchii de la picioare. Era dureros, dar l-a încurajat să nu mai plângă și să cânte.

În cele din urmă, Joshua s-a întors acasă, dar mama a continuat să-l trateze și l-a îndemnat să meargă pe jos. Când îi vedea pe prietenii lui că se jucau afară, își dorea să iasă cu ei. După un an de zile de recuperare și terapie, a putut să meargă singur fără ajutor.

Și recuperarea pastorului Banda a durat mult. Mușchii de la picioare, care fuseseră afectați, nu îi mai permiteau să meargă cu bicicleta. Din acest motiv, deplasarea de la o biserică la alta îi era mult îngreunată. Cu toate acestea, bisericile lui au continuat să crească atât ca număr de membri, cât și în credință.

Pastorul Banda are convingerea că Dumnezeu a fost lângă fiecare dintre ei în acest necaz, oferindu-le încurajare, binecuvântare și vindecare.

– Dumnezeu ne-a binecuvântat chiar și în ceasul cel mai greu, ne spune el. După accident, când mi-am reluat slujirea ca pastor, biserica a prosperat și mai mult și au venit la credință mai mulți oameni.

Și doamna Banda este recunoscătoare pentru binecuvântările lui Dumnezeu din această perioadă dificilă.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a salvat soțul și copilul, ne spune ea. Din experiența aceasta am învățat că este important să-mi iau mai mult timp pentru familie, spune ea. Am remarcat calitățile deosebite ale lui Joshua în timpul pe care l-am petrecut în spital. Spre exemplu, nu mi-am dat seama că are un talent deosebit la cântat decât atunci când l-am auzit cântând pe patul de spital. În perioada internării am devenit foarte buni prieteni unul cu altul și cu Dumnezeu.

Wesley Banda a studiat la Universitatea Solusi din Zimbabwe, iar acum lucrează ca pastor hirotonit în Malawi. Și soția lui, Oliva Banda, a participat la câteva cursuri când au stat în campus.

10. Strigătul deșertului Kalahari (1)

Valurile de căldură dansau deasupra nisipurilor fierbinți. Un boșiman negru și mic de statură se îndrepta cu pas hotărât spre răsărit, traversând marele deșert Kalahari, și își ridica mereu privirea spre micul nor cenușiu de pe cer. Sekoba urma instrucțiunile pe care le primise într-un vis. Un înger îi spusese să caute un om pe nume William, care avea să-l învețe despre Dumnezeu adevărat.

Asemenea înțelepților care au urmat o stea, Sekoba a urmat norul până când s-a oprit deasupra unui sat. Le-a spus localnicilor despre visul lui, dar ei l-au luat în râs. În noaptea aceea, îngerul i s-a arătat din nou și i-a spus să-și continue drumul spre răsărit. După ce a călătorit prin deșert o lună, l-a găsit pe pastorul William Moyo, care, la rândul său, fusese pregătit printr-un vis pentru venirea acestui om.

Pastorul l-a învățat pe Sekoba timp de mai multe săptămâni. Boșimanul i-a povestit despre modul minunat cum îl călăuzise Dumnezeu până atunci. În tinerețe, avusese o convingere interioară că trebuia să învețe să citească și să scrie, așa că acum putea să citească singur din Biblia pastorului. Cu câțiva ani în urmă, când se aflau într-o zonă în care leii le omorau vitele, a avut convingerea că o putere superioară îi stăpânea pe lei. El s-a rugat acestei puteri, iar leii au plecat. Când a aflat despre creștinism și a început să-L caute pe Dumnezeu cu ardoare, un înger i s-a arătat în vis și l-a condus la pastorul William.

După ce a aflat despre vestea bună a mântuirii, Sekoba l-a luat pe pastorul William cu el ca să le vorbească și membrilor familiei lui despre Dumnezeu și să-i pregătească pentru botez. În acest fel, cu ocazia unei adunări de tabără din 1948, primii convertiți dintre boșimani au intrat în apa botezului.

Boșimani sunt niște oameni scunzi, cu o înălțime medie de 1,50 m, care rătăcesc în grupuri mici, vânând și culegând fructe sălbatice. Ei sunt un popor nomad care a învățat să supraviețuiască în zona deșertică dificilă din Botswana.

Clima Botswanei este în general uscată. În deșertul Kalahari, situat în sud-vestul țării, precipitațiile medii anuale sunt foarte scăzute: sub 230 mm. Timp de mulți ani, ei au avut contact cu adventiștii de ziua a șaptea prin medicii devotați de la Spitalul Kanye. Săptămâna următoare, dr. K. Seligman ne va relata o întâmplare adevărată. *(Va continua.)*

12 decembrie

11. Strigătul deșertului Kalahari (2)

Razele fierbinți ale soarelui se revărsau necruțătoare peste bărbatul scund care înainta tiptil, cu arcul în mâini. După trupul slab și plin de zbârcituri, dădea impresia că ar avea în jur de șaptezeci de ani, dar el era obișnuit cu lipsa de apă și hrană și avea reflexe vii.

Purtând cu el înțelepciunea acumulată de strămoșii lui, se apropia încet de mica turmă de căpriori care pășteau. Când a ajuns destul de aproape, și-a potrivit săgeata otrăvită în arc, a ochit și a tras. Ținta a fost lovită, dar, cum pielea căpriorului era tare, săgeata nu a pătruns adânc. Căpriorul s-a uitat în jur și l-a atacat pe boșiman, luându-l în coarne și scuturându-l cu putere până când l-a sfârtecat și i-a tăvălit intestinele prin nisip și pietriș. După plecarea căpriorului, omul s-a ridicat cu greu în picioare și, ținându-și măruntaiele strâns, a plecat să ceară ajutor la singurul spital pe care îl știa: spitalul adventist aflat la câțiva kilometri depărtare!

Când a ajuns la spital, era la un pas de a-și pierde cunoștința. Îngrozite, cadrele medicale l-au transportat imediat la sala de operații, uimite de puterea lui de rezistență. Chirurgul s-a rugat fierbinte în timp i-a curățat intestinele, le-a așezat înapoi în cavitatea abdominală și a cusut rana. Știa că numai Dumnezeu putea să-l vindece.

După o îngrijire medicală atentă și multă rugăciune, boșimanul s-a vindecat și s-a întors la familia lui, fără să dea vreun semn că ar fi cunoscut dragostea lui Dumnezeu pe parcursul internării.

După câteva luni, un bărbat scund cu o cicatrice mare pe abdomen a adus la spital un șir de mărgele lung de peste un metru, lucrat cu minuțiozitate cu unelte primitive, ca semn al recunoștinței sale pentru medicul care îl salvase.

O parte din darurile care se vor strânge la colecta din Sabatul al Treisprezecelea va ajuta la construirea unei școli primare adventiste în Botswana. Vă rugăm, faceți planuri ca să aduceți un dar generos în Sabatul al Treisprezecelea!

Dr. K. Seligman este medic în Gaborone, Botswana.

12. Toate lucrează împreună spre binele nostru

Ca mulți alți tineri africani, Siyoka migrase din satul natal într-un oraș, în căutarea unui loc de muncă. Stătea în gazdă la niște rude și trimitea tot ce putea acasă, la mama lui, rămasă văduvă, și la cei doi frați ai lui mai mici.

Primul lucru care l-a atras la prezentările susținute de pastorul Mbena a fost muzica. Iar când a aflat despre Isus, s-a gândit mult timp ce frumos ar fi să meargă la cer împreună cu El. Se gândea cum va fi în paradis, când nu-i va mai fi foame și frică niciodată, și când nu va mai fi trist și singur.

La sfârșitul prezentărilor, Siyoka a decis să se întoarcă acasă și să meargă la școală pentru ca, într-o zi, să devină pastor. Prezbiterul local care a avut grijă de participanții la evanghelizare a crezut că tânărul și-a pierdut interesul pentru biserică după ce a părăsit orașul.

Ca să-și poată plăti taxele școlare, Siyoka muncea oriunde se putea, dar și în grădina familiei. Însă în anul acela nu a plouat.

Atunci au fost loviți de foamete. Mulți au murit și mulți alții, inclusiv Siyoka, s-au îmbolnăvit. Mama lui a fost disperată văzându-l că era pe moarte. A reușit să-l ducă la spitalul din orașul cel mai apropiat. Acolo l-a găsit pastorul Mbena, care venise să-i viziteze pe câțiva membri ai bisericii.

După ce i-a povestit ce i s-a întâmplat, Siyoka i-a spus cu glas pierdut, dar cu fața strălucitoare de bucurie:

– Dumnezeu este bun, pastore Mbena. El m-a ocrotit în timpul foametei și acum mă va ajuta să supraviețuiesc ca să-mi văd sătenii botezați. Veți veni în satul meu, nu-i așa?

– Da, Siyoka, trebuie să vin în satul tău și să țin o evanghelizare pentru ca oamenii să afle despre Isus, i-a răspuns pastorul cu afecțiune.

– Dar ei Îl cunosc deja pe Isus, frate pastor! l-a asigurat Siyoka. Douăzeci și cinci de persoane sunt pregătite deja pentru botez. Le-am spus tot ce am învățat la prezentările dumneavoastră și i-am învățat și cântările! M-am întâlnit cu ei în fiecare Sabat. Chiar și când foametea s-a înrăutățit ne-am rugat, iar Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre. El m-a adus aici ca să vă găsesc pe dumneavoastră. Când veniți la noi?

Pastorului Mbena nu-i venea să creadă ce auzea. Băiatul acesta, care avusese atât de puțin timp la dispoziție ca să-L cunoască pe Dumnezeu, devenise predicator al Său! Când Siyoka s-a însămănătoșit, pastorul a mers până acasă la el. Le-a făcut vizite sătenilor și a descoperit că fu-

seseră bine învățați. Ce zi extraordinară a fost aceea când Siyoka și cei douăzeci și cinci de convertiți ai lui au primit botezul!

Experiența aceasta a fost consemnată de Charlotte Ishkanian.

26 decembrie

13. Acum este timpul!

Debora, o adventistă de ziua a șaptea, tânjea de dor după biserica ei. Se căsătorise cu un necredincios și se mutase împreună cu el într-o zonă unde nu exista nicio biserică adventistă.

După mai mulți ani, câțiva adventiști care se prezentau ca fiind Echipa „Acum este timpul” au hotărât să susțină o evanghelizare în zona aceea. În prima seară, soțul lui Debori se afla prin preajmă și a intrat. Cu toate că era amețit de băutură, și-a dat seama că prezentările erau conduse de membrii bisericii din care făcea parte soția lui și a început să strige:

– Unde ați fost până acum? Soția mea este adventistă și vă așteaptă de ani de zile să veniți!

Unul dintre organizatori l-a convins să iasă din sală ca să nu tulbure întâlnirea și, în final, i-a dat o Biblie pentru soția lui.

În noaptea aceea, Debora a visat că soțul ei îi aducea o Biblie. S-a trezit și se gândea la vis. Soțul ei nu ar fi dat nicidecum banii pe o Biblie.

Pe la ora 2 noaptea, a sosit și soțul ei și i-a dat Biblia, exact așa cum visase! Entuziasmată de acest semn al grijii lui Dumnezeu, nu a mai putut să doarmă și s-a ridicat din pat, dornică să afle unde se ținea evanghelizarea.

A aflat și a ajuns acolo devreme dimineața. I-a găsit pe predicatori și a studiat Biblia împreună cu ei plină de elan. A decis ca de atunci înainte să-I slujească fără nicio opreliște Dumnezeului care îi vorbise în vis.

Soțul ei era tolerant, dar părinții lui s-au supărat. I-au ars toate hainele, inclusiv pe cele pe care i le dăduseră membrii echipei de evanghelisți. Când au înțeles că Debora nu avea să renunțe la credința ei, au alungat-o din casă și au cumpărat altă soție pentru băiatul lor, dar, văzând că el nu era fericit, s-au domolit și au reprimat-o pe Debora ca noră.

Soțul ei s-a bucurat, dar nu a arătat niciun interes pentru religie. Totuși, pe măsură ce ea a căutat să-l mulțumească și să-i intre în voie, viața ei creștină frumoasă de ajutorare a semenilor l-a impresionat și a decis să devină adventist de ziua a șaptea. Astăzi, lucrează împreună cu Debora pentru a le vorbi altora despre dragostea lui Dumnezeu.

Debora și soțul ei trăiesc într-o țară din Africa.

OCTOMBRIE

1. J. Faptele ap. 4:13
 2. V. Deuteronomul 4:29
 s. a. B 18:55, CT 18:45, IS 18:48, MS 19:01,
 SM 19:07, DJ 19:05, AR 19:14

3. S. Matei 13:45,46
 s. a. B 18:54, CT 18:44, IS 18:46, MS 18:59,
 SM 19:05, DJ 19:03, AR 19:12

4. D. Filipeni 3:8
 5. L. 1 Corinteni 3:11
 6. M. 1 Corinteni 3:14,16
 7. M. Iacov 4:14,15
 8. J. Iov 28:28

9. V. Matei 19:29
 s. a. B 18:43, CT 18:33, IS 18:35, MS 18:47,
 SM 18:53, DJ 18:52, AR 19:00

10. S. Luca 11:4
 s. a. B 18:41, CT 18:31, IS 18:33, MS 18:45,
 SM 18:51, DJ 18:50, AR 18:59

11. D. Filipeni 3:12,13
 12. L. Tit 2:12
 13. M. Ioan 14:27
 14. M. 1 Ioan 2:15
 15. J. 1 Corinteni 1:30,31
 16. V. Eclesiastul 7:8

s. a. B 18:31, CT 18:21, IS 18:21, MS 18:34,
 SM 18:39, DJ 18:40, AR 18:48

17. S. 2 Timotei 1:8
 s. a. B 18:29, CT 18:19, IS 18:19, MS 18:32,
 SM 18:37, DJ 18:38, AR 18:46

18. D. Luca 17:21
 19. L. Efeseni 3:12
 20. M. Matei 9:9,13
 21. M. 1 Samuel 15:22
 22. J. 1 Corinteni 2:12
 23. V. Psalmii 92:4,5

s. a. B 18:19, CT 18:09, IS 18:09, MS 18:22,
 SM 18:26, DJ 18:28, AR 18:35

24. S. Matei 25:7-9,13
 s. a. B 18:17, CT 18:08, IS 18:07, MS 18:20,
 SM 18:25, DJ 18:27, AR 18:34

25. D. 2 Petru 3:18
 26. L. Matei 7:13,14
 27. M. Proverbele 14:12
 28. M. Eclesiastul 2:11
 29. J. 1 Petru 1:8,9
 30. V. 1 Ioan 3:2

s. a. B 17:08, CT 16:59, IS 16:57, MS 17:10,
 SM 17:15, DJ 17:18, AR 17:24

31. S. Romani 12:18
 s. a. B 17:07, CT 16:57, IS 16:55, MS 17:09,
 SM 17:13, DJ 17:16, AR 17:23

NOIEMBRIE

1. D. Matei 11:29
 2. L. Filipeni 4:7
 3. M. Psalmii 30:11,12

4. M. 2 Timotei 1:9
 5. J. Efeseni 6:2,3
 6. V. 2 Împărați 20:15

s. a. B 16:59, CT 16:49, IS 16:47, MS 17:00,
 SM 17:04, DJ 17:08, AR 17:14

7. S. Ioan 14:21
 s. a. B 16:58, CT 16:48, IS 16:45, MS 16:59,
 SM 17:02, DJ 17:07, AR 17:13

8. D. Romani 12:21
 9. L. Numeri 6:24-26
 10. M. Psalmii 121:5

11. M. Ioan 6:37
 12. J. Psalmii 149:9
 13. V. Ioan 5:44

s. a. B 16:51, CT 16:41, IS 16:37, MS 16:51,
 SM 16:54, DJ 17:00, AR 17:05

14. S. Matei 16:24
 s. a. B 16:50, CT 16:40, IS 16:36, MS 16:50,
 SM 16:53, DJ 16:59, AR 17:04

15. D. Faptele ap. 11:26
 16. L. Psalmii 84:2
 17. M. Evrei 12:6

18. M. Evrei 12:9,10
 19. J. 1 Corinteni 7:29-31
 20. V. Matei 20:28

s. a. B 16:44, CT 16:35, IS 16:30, MS 16:44,
 SM 16:47, DJ 16:54, AR 16:58

21. S. Ioan 10:10,11
 s. a. B 16:43, CT 16:34, IS 16:29, MS 16:43,
 SM 16:46, DJ 16:53, AR 16:57

22. D. Efeseni 3:14-16
 23. L. 2 Corinteni 9:11
 24. M. Luca 17:17,18

25. M. 1 Tesaloniceni 1:5
 26. J. Deut. 34:7,10
 27. V. Iosua 1:8

s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:49, AR 16:53

28. S. Matei 20:27
 s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:38,
 SM 16:40, DJ 16:48, AR 16:52

29. D. Matei 23:11,12
 30. L. Iacov 1:12

DECEMBRIE

1. M. Matei 24:44
 2. M. Romani 8:31,37
 3. J. Efeseni 1:18,19
 4. V. Efeseni 5:27
 s. a. B 16:37, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:50

5. S. 1 Ioan 2:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:49

6. D. 1 Timotei 3:15
 7. L. Psalmii 115:1
 8. M. 2 Timotei 2:19
 9. M. 1 Împărați 19:18
 10. J. 1 Împărați 17:14
 11. V. 1 Corinteni 16:14

s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:49

12. S. Efeseni 6:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:49

13. D. Isaia 12:2
 14. L. Psalmii 119:10
 15. M. Tit 2:13
 16. M. Evrei 6:11
 17. J. Matei 6:30-32
 18. V. Ioan 14:2,3

s. a. B 16:37, CT 16:28, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:37, DJ 16:47, AR 16:50

19. S. Luca 18:8
 s. a. B 16:38, CT 16:29, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:38, DJ 16:47, AR 16:50

20. D. Geneza 1:27,28
 21. L. Psalmii 8:4,5
 22. M. Geneza 18:25
 23. M. Ioan 7:38
 24. J. Matei 10:39
 25. V. Isaia 9:6

s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:50, AR 16:53

26. S. Ioan 15:7,8
 s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:25, MS 16:40,
 SM 16:41, DJ 16:51, AR 16:54

27. D. Ioan 3:19-21
 28. L. Galateni 6:7
 29. M. Psalmii 103:15,17
 30. M. Eclesiastul 12:1
 31. J. Psalmii 90:12